

Velká Lečice 2012

Po Sluneční stezce

21. 7.

Znovu se po roce setkáváme ve Velké Lečici, kde nás lečická příroda přivítala deštěm. Po příchodu do tábora následoval nástup, na kterém jsme byli obeznámeni s chodem tábora – někteří poprvé, jiní již po několikáté. Na tomto byly utvořeny tři oddíly: Kluci, Větší holky a Menší holky. Každý se dozvěděl, v jakém je oddílu a kdo je jeho vedoucí či praktikant. Pochopitelně následovalo vybalování našich obřích zavazadel a poté se každý oddíl vydal najít svůj nový bunkr na následujících 21 dní. Jinak se nic zvláštního nestalo, jen si každý opět začínal zvykat na zdejší okolí. Jediné co se na tomto dni ukázalo opravdu neobvyklé, byla vynikající čína k večeři od větších holek s pomocí Buryho.

22.7.

Ráno nás nepříjemně probudil (tedy alespoň některé z nás) hlasitý křik „BUDÍČEK!!!“. A začal běžný chod tábora. K snídani jsme měli vánočku a kakajíčko. Dopoledne bylo PPO a odpoledne se celý tábor vydal pro dřevo, aby se večer mohl uskutečnit v tomto roce náš první slavnostní táborový oheň, ke kterému jsme se vydali, když se začalo stmívat. Pochopitelně jsme si všichni zazpívali a od Mišáka se dozvěděli celý smysl a význam Lesní moudrosti.

23.7.

Vzbudil nás již známý budíček. Službu měly Menší holky. Na ranním nástupu nám vedoucí tajuplně oznámili, že odpoledne bude hra. Místo dopoledního PPO jsme šli vyzkoušet brutar. Celí čistounčí a voňaví jsme se věnovali každý něčemu jinému, někteří bobříkům, jiní upravování bunkru. Odpoledne se začala hrát již zmiňovaná hra – Výsadbáři, ve které všechny tři

skupinky chytly dva výsadkáře a proto hra skončila nerozhodně. Na večerním nástupu jsme se všichni dohodli, že večer bude více méně odpočinkový. Že si zahrajeme nějaké hry a pak bude následovat hygiena a večerka. Zahráli jsme si tedy pár her (přetahování, vybíjenou, skákání přes lano a spoustu dalších). Jakmile se setmělo, navštívila nás bílá postava, která se nám představila jako Nivelu - vládkyně luno. Prošla nad naší bránou a zavedla nás dál na vedlejší louku, a když nám chtěla začít něco vyprávět, tak ji přerušily blesky. Od toho místa přišla postava v černém, dále následovala rána a k prvnímu příchozímu se přidala další postava, v ruce štít a palcát. První postava byl Imari – vládce blesku a druhý byl jeho bratr Storgal – vládce hromů.

Oba bratři se začali s Nivelou dohadovat. Ona pravila, že náš tábor leží v území, kterému vládne Sluneční císař a jeho nejvěrnější mágové - Sluneční rada. S tím Storgal souhlasil. Dále řekla, že radu jeden mág opustil, protože ho ovládla čistá energie, kterou měl strážit. Začal šířit zvěsti o tom, že si pro Slunečního Císaře přišla Smrt. Zdůraznila nám, že to ale není pravda a Císař žije. V tu chvíli ji oba bratři přerušili výkřiky o tom, že lže. Nivelu si stála za svým a jako důkaz nám připomenula, že Slunce vychází každý den a proto nemůže být Císař mrtev. Storgal a Imari opět nesouhlasili a chtěli, abychom šli s nimi, že mají důkaz proti Niveliným tvrzením. Nevěděli jsme komu věřit, a proto jsme se rozhodli rozdělit na dvě skupiny a získat obě verze příběhu.

Skupina následující Storgala a Imariho došla k našemu ohništi, kde na ně čekal Taraxat – ochránce čisté energie. Přivítal nás a měl radost, že přišlo tolik odvážných. Vyzvídal, co jsme se dozvěděli od Nivelu a pak začal vyprávět svou verzi příběhu. Sluneční rada podle něj lže a Císaře si vzala Smrt. Jako důkaz nás poslal za pánem vod – Salixem.

Skupina, která zůstala s Nivelou, za chvíli zahlédla přicházející postavu s loučí. Ta přišla až k nám a představila se jako Querkus – lesní princ. Řekli nám, že jsou součástí Sluneční rady a že Rada měla původně čtyři členy, ale že teď už jsou pouze tři. Na důkaz svého tvrzení nás poslali za Kronikářem, který vlastní letopisy, ze kterých bychom se mohli dozvědět, jak začal spor. Po návratu obou skupinek do tábora jsme porovnali obě verze příběhu, a protože jsme z toho nebyli ani trochu moudří, tak jsme se rozhodli, že ráno po nástupu navštívíme Kronikáře. Znali jsme totiž od Nively a Lesního prince přesné místo, kde jej hledat. Pak jsme se všichni uložili ke spánku s dobrým pocitem, protože službu a tím pádem i hlídku měli vedoucí.

24.7.

Po ranním nástupu jsme vyrazili nahoru na louku, kde se kronikář měl údajně vyskytovat. Cestu nám ale zkřížili Storgal a Imari, hned se nás začali vyptávat, co tam děláme a my jsme bez jakéhokoliv rozvážení zalhali, že jdeme hrát hry. K takové lži jsme neměli nejmenší důvod, protože sami jsme se ještě nerozhodli, na čí stranu se přidáme. Nedůvěřivě se na nás podívali a odešli. Po chvíli uvažování jsme se rozhodli, že vyšleme průzkum, aby je zastavil a celá situace se tak mohla vysvětlit.

Oba bratři byli ale v tu chvíli už pryč. Náhle jsme na druhé straně louky zahlédli postavu s bílým pláštěm a ihned nás napadlo, že by to mohl být Kronikář. Po krátkém běhu jsme postavu na další louce zastavili a zjistili, že opravdu potkáváme Kronikáře. Položili jsme mu několik otázek, a když jsme se ho zeptali na rozpor mezi Sluneční radou a Taraxatem, tak nám místo odpovědi půjčil jeden ze svých svitků, který nám měl pomoci při hledání odpovědí.

Poděkovali jsme a chtěli se vydat na cestu zpět, bohužel přesně v tu chvíli se vrátili Imari se Storgalem a ptali se, kde je Kronikář. Ten zatím zmizel a my byli tak překvapeni, že jsme se zmožili pouze na otázku, co po něm vlastně chtějí. V tom se na kraji lesa objevil Kronikář a ptal se bratrů, co po něm chtějí. Storgal žádal svitek, ve kterém by se mohl dočíst, jak přišel Salixův otec k moci. Kronikář důrazně bratry odmítl s tím, že už přeci dávno vědí, že od něj nic nedostanou. Na to jsme se všichni rozešli.

V táboře jsme si po rušném dopoledni odpočinuli a těšili se na skvělý oběd, po kterém následovalo PPO. Všechny oddíly se odebraly do bunkrů až na větší holky, které kousek nad jejich bunkrem na louce chtěly hrát hry. Po krátké chvilce zahlédly, jak někdo běží ke křoví u lesa a snaží se ukrýt. Rozhodly se pomalu přiblížit, jakmile je muž v oranžové vestě uviděl, vyběhl z křoví a během přes celou louku se snažil uniknout. Nakonec byl nahnán do lesa a naštěstí pro nás běžel přímo k našemu táboru. Viditelně zmaten proběhl tábořištěm a nakonec byl chycen v bunkru kluků, kteří jej odnesli svázaného zpět do tábora. Muž celou dobu nepromluvil a my jsme se šli poradit k brutaru. Než jsme se stihli na něčem domluvit, přišel do tábora Lesní princ - Querkus. Právil, že jsme vystrašili půlku lesa a chtěl vědět proč. V tu chvíli pozoroval muže a chtěl vědět, proč držíme v zajetí vojáka Sluneční armády. Odpověděli jsme, že netušíme kdo to je a jaké má úmysly. Okamžitě jsme Vojáka propustili a omluvili se mu. Voják řekl, že uprchl z ležení Temného mága a že Taraxat hledá Lišku, princova nejlepšího lovce. Princ nám proto slíbil, že až jednou Slunce zapadne a vyjde, bude na louce za potokem označena cesta k lovcům. Poté odvedl vojáka do bezpečí, aby si mohl odpočinout. Poté jsme se všichni vrátili k přerušnému PPO. Po večeri nás jako poslední překvapení dne čekal koncert naší oblíbené kapely KALFAS.

25.7.

Po ranním nástupu jsme se vydali na louku za potokem, kde se nám měla údajně objevit cesta k Lišce. Našli jsme šipky z lesních materiálů ukazující směr. Po několika ukazatelích jsme došli až na louku nad lesem, kde ležely dvě velké šipky, každá ukazující jiným směrem. Rozdělili jsme se na dvě skupiny a vydali se po obou cestách. Nakonec se obě skupinky střetly na lesní cestě, nad kterou nás už čekal Liška s vojákem Sluneční armády z předešlého dne. Liška po nás chtěl pomoci vykopat noru pro právě nalezená jezevčí mláďata. Mají se pohodlně vejít čtyři a jeho podmínkou bylo, abychom neponičili okolní přírodu. Za dobře odvedenou práci nám dal pergamen s malou nápovědou, která nám měla pomoci dále po Sluneční cestě. V táboře jsme jeho vzkaz přečetli a stálo tam: Pod úhlem 56° pokračuj 2000 metrů ptačího letu, tam nalezněš další část stezky. Po obědě jsme se na to místo vypravili a našli na stromě pověšený jakýsi amulet a blízko něj pod listím ukrytý malý svitek. Na něm byla šifra, kterou jsme na místě nedokázali rozluštit. Po namáhavém dni nás večer čekala odpočinková diskotéka.

26.7.

Ráno jsme se vrhli na řešení šifry, kterou těsně po ranním nástupu vyřešil Dominik s Alešem. Protože do oběda zbývalo ještě spoustu času, rozhodli jsme se na cestu vydat hned. Cílem byl jasně nejvyšší kopec v okolí - Nevada. Tam už nás čekal lesní princ Querkus, který nám poradil, že na naší cestě dál budeme potřebovat živou vodu. Jediný kdo nám může říci, kde ji najít, je Kronikář. Nechtěli jsme otálet, a proto jsme se rovnou vydali do míst, kde se často zdržuje. Nalezli jsme ho, jak odpočívá v lese kousek od tábora. Když jsme se ho ptali na živou vodu, půjčil nám další svitek. Tam jsme se dočetli, že

živou vodu chrání rusalky a jak je najít. Kronikář nám ještě řekl, abychom se na místo vydali po západu slunce. Během dne se tam prý nikdo neodváží. Po návratu do tábora jsme odpočívali a nabírali síly na večerní výpravu. Po setmění se vyrazilo na místo označené ve svitku.

Těsně u cíle jsme potkali dva vojáky z Taraxatovy armády. Když zjistili, kam máme namířeno, chtěli být u rusalek první a na cestě nás předběhli. Rusalky jim daly vybrat ze sedmi lahvíček. Každý voják si vybral jednu a společně je vypili. Jeden rovnou padl k zemi a druhý se začal nesmyslně blábolit a potácet se pryč. V tom okamžiku se nedaleko nás objevila Smrt a přišla si pro prvního vojáka, co padl k zemi. Pokývala hlavou na rusalky a otočila se k nám se slovy: „Nepřeji vám stejný osud a jen nerada se vracím na stejné místo dvakrát.“ Pak se otočila a vydala se za pomateným vojákem. Přišli jsme blíže k rusalkám a zjistili, že máme na výběr z pěti lahvíček s různě barevnou tekutinou. Barvy, které si vybrali vojáci, jsme rovnou vyřadili. Dlouho jsme váhali, kterou barvu vybrat. Rusalky se rozhodly, že nám pomohou a po jejich radě nám zbyly už jen dvě možnosti. Nakonec jsme vybrali barvu Slunce a jeden z nás zkusil štěstí. Po dlouhých vteřinách strachu jsme se konečně mohli uvolnit, rusalky nám předaly lahvičku s živou vodou. Plni radosti jsme se vrátili do tábora. Na poradě, kde jsme živou vodu pojmenovali „Sprite“, jsme se také rozhodli vyčkat příchodu Querkuse. Výměnou za Sprite jsme se o něm chtěli dozvědět více.

27. 7.

Dnes nás hned po nástupu navštívil Kronikář. Dal nám svitek s příběhem o Querkusovi a jeho zášti k Taraxatovi, který mu zavraždil otce. Krátce na to přišel sám Querkus. Za naši odvahu nám chtěl předat další část Sluneční cesty. Ale v tu

chvíli ho přerušil příchod Taraxata, který na něj křičel, aby nám řekl pravdu o svých úmyslech a o Slunečním císaři. Že přece nemůže porušovat nejpevnější přírodní zákony, že je to bláznovství. Querkus nám rychle podal převázaný balíček a odstoupil. Oba se ještě chvíli dohadovali, dokud se Querkus neotočil a neodešel, i bez vzácné živé vody, kterou jsme na jeho přání získali. Taraxat se obrátil na nás a řekl, že spoléhá na naše správné rozhodnutí. Po té se také otočil a zmizel.

Kronikář, který vše z povzdálí pozoroval, nám předal informace o Salixově otci, které našel ve svých spisech. Nakonec nás varoval, že již dlouho nemůžeme zůstat nestranní a vyrazil k lesu. Překvapeně jsme zůstali sedět. Když jsme se vzpamatovali, přišla řada na otevření balíčku. Obsahoval zlatožlutý plášť, který si nikdo z nás netroufal obléci. Rozhořela se vášnivá debata o tom, komu věřit, plná argumentů pro obě strany. Nebyli jsme schopni přesvědčivě určit jednu stranu a tak jsme se rozešli na PPO.

Během poledního klidu nás náhle vyrušila zesláblá Nivelá, mířící k bráně. Předala nám maličký pergamen a pomalu, jako by byla nemocná, odešla. Ve svitku stálo: „Když vydáš se od mlýna lesní cestou na jih a překročíš řeku, hledej pak tam, kde by ses rozhodoval, zda vydáš se na západ, či dále budeš pokračovat jižním směrem.“ To jsme rozluštili jako rozcestí u zlatokopy. Polední klid už pomalu končil, a proto jsme se vydali rovnou na cestu. Už z dálky byla na určeném místě vidět postava. Byl to voják Sluneční armády a vedle něho seděla Bára (kterou zřejmě pohltila časová smyčka). Voják ji představil jako Pramen vyschlého potoka, který na tomto

místě byl. Poprosili nás, abychom na místě původního potoka vykopali studnu a tím jej obnovili. Když byla namáhavá práce hotova, voják nám řekl jen: „Až Slunce dvakrát vysvitne, vyhledejte lesní studnu.“ Běželi jsme se osvěžit do Kocáby a večer si zpříjemnili oblíbeným Kinomatem.

28.7.

Abychom si dnes večer mohli užít krásný táborový oheň, strávili jsme dopoledne sbíráním dříví. Po těžké práci za slunečného dne už jsme se všichni těšili, až se budeme moci osvěžit v Kocábě. Celé odpoledne jsme pak hráli zábavnou hru Sběratelé medvídků, kterou ovládla Danova skupinka. Večer nás čekal kouzelný a ničím nerušený táborák.

29. 7.

Hned po ránu jsme vyrazili hledat lesní studnu. Ta byla nedaleko místa, kde jsme se už dříve setkali s lovcem Liškou. Když jsme se dostali až k samotné studni, zahlédli jsme dvě postavy v černých kápích s mečem, které neustále kroužily kolem – ukázalo se, že jsou to duchové. Začali jsme se ohlížet po stopách další části Sluneční cesty.

Nalezli jsme dva svitky. První s rozházenými písmeny a druhý s vypálenými dírami. K dalšímu hledání už nedošlo, protože nás duchové vyhnali s tím, že rušíme jejich klid.

Vrátili jsme se do tábora, kde se nám překrytím obou svitků podařilo šifru vyluštit. Vyšlo nám: „*Kde řeka se dělí, vede a vystupuje ostrov.*“ Podle tohoto popisu jsme na mapě určili nejpravděpodobnější místo a ihned jsme se tam vydali. Na ostrově jsme ale nic neobjevili, tak jsme se vrátili nazpět do tábora.

Odpoledne jsme se věnovali „workshopům“ neboli dílnám, kde jsme si mohli vyrobit náramek, vysavit triko, zastřílet si, nebo stavět různá neobvyklá ohniště. Zároveň vrcholily přípravy na večer, kdy se měla konat soutěž Lečický Vřískot. Ta vypukla hned po nástupu a šlo o opravdu velkolepou show. Soutěž moderoval „Miloš“ Mišák a jako porota přijeli Justin Bieber, Kesha, MC MKS a Lady Gaga. Slyšeli jsme mnoho dobrých písniček a viděli několik zajímavých tanců.

K tomu jsme ještě měli možnost o přestávce ochutnat skvělé topinky. Po vyhlášení vítězů už nás nenapadlo nic jiného, než si jít lehnout.

30. 7.

Zprvu se nám zdálo, že jsme se vzbudili do krásného dne, to by ale nesměla vše zkazit zpráva, že tábor postihla podivná epidemie. Mates každému oznámil, jaké zranění nebo nemoc mu našel, a ta nejhorší zranění ošetřil. Po ránu plném křiku, kulhání a bláznivého mluvení, přišla záchrana. Lék můžeme získat na louce nad táborem. Po tom, co se celé procesí nemocných a zraněných dostalo nahoru a Mates nám naordinoval kyselou medicínu, jsme se s úlevou z uzdravení vrátili zpět a rovnou jsme naskákali do hygieňáku pod sprchy.

Odpoledne jsme vyslali průzkumnou skupinu, aby se šla podívat na místo, které jsme vyluštili ze svitků. Vrátila se s tím, že na ostrůvku je mág Salix a že se za ním hned vydáme. Měli jsme pro něj mnoho otázek a Salix moudře odpovídal. Když jsme se zeptali, jestli je Sluneční císař naživu, řekl, že nám nedůvěřuje, a proto budeme muset podstoupit zkoušku rozumu. Máme mu přinést to nejcennější z lesní svatyně. Dál jsme ještě navštívili Kronikáře, od kterého jsme si vypůjčili dva svitky, jeden o svatyni a druhý o Salixovi. Ze svitků jsme

vyčetli, kde se svatyně nachází a rozhodli jsme se tam vydat hned po setmění.

Před lesem, v němž stála svatyně, zahlédl průzkum několik světél. Přistoupili jsme blíže a spatřili svatyni se spoustou vzácných předmětů. Po krátkém rozmyšlení, co by mohlo být nejcennější, se nám zjevil duch lesního krále. Představili jsme mu nás i náš úkol. Odpověděl, že ve světě živých znal Salixe a předal nám jakýsi svitek se slovy: „*Pro Salixe je toto z lesní svatyně nejcennější.*“ Ještě nám sdělil, že ho zabil Taraxat, který byl, jak se ukázalo, jeho bratr, a tedy i Querkusův strýc. To, že je Taraxat vrah, už zůstávalo bez pochyb.

Svitek od krále jsme otevřeli až v táboře. Stálo v něm: „*Jaký je to pocit, když žádná zášť už není, však úleva se dostavila místo zapomnění?*“ Z toho jsme usoudili, že to nejspíš bude nějaká hádanka. A že se na to radši vyspíme.

31. 7.

Při dopoledním PPO jsme se snažili vyluštit hádanku lesního krále. Polední klid celý tábor strávil sterilizací našeho nádobí. Odpoledne PPO pokračovalo.

Jen těsně před večerním nástupem, když si holky na Lečobeach myly nohy, připlula po proudu tajemná lahvička se svitkem. Na nástupu jsme lahvičku otevřeli: „*S nocí běžte na Sever a hledejte záři.*“ Rozhodli jsme se, že se vydáme na Sever. Zazněly i nápady, že nám svitek po vodě poslal Salix.

Po setmění jsme vyrazili nahoru na louku a pokračovali na Sever. Sotva jsme byli v půlce louky, spatřili jsme záři. Pokračovali jsme dál a po pár metrech jsme si všimli louče v dáli. Čekal na nás voják sluneční armády. Zadal nám úkol:

předat si beze zvuku zprávu z velké vzdálenosti. Šest lidí, kteří šli s vojákem, morseovkou odesílali zprávu. Zbytek tábora zprávu přijímal. Na druhý pokus už se nám to podařilo. Voják nás pochválil a řekl, že další část cesty se nám zjeví v našem ležení. Vrátili jsme se zpátky.

Na louce u tábora na nás čekali členové sluneční rady: Salix, Nivel a Querkus. Shromáždili jsme se u nich a oni nám přiznali svou lež. Taraxat nám sice řekl pravdu, ale při cestě za ní si počínal agresivně a brutálně. Požádali nás o pomoc a my jsme si vzali den na rozmyšlenou. Také nám Salix za naši moudrost projevenou při luštění hádanky ducha lesního krále dal sluneční štít. Querkus nám ještě předal další část sluneční cesty na svitku. Když odešli, šli jsme poradit do jídelny. Na svitku byla sice mapka, ale my byli příliš ospalí. Nechali jsme to až na další den.

1. 8.

Dnes jsme se po probuzení vydali vstříc DPP (Den Plný Překvapení), kdy si oddíly velkých holek a kluků prohodily vedoucí. Po obědě a poledním klidu se hrála hra Alias Party, která se trochu protáhla, nakonec ale zvítězila Danova skupinka.

Večer nás čekala velká Disko párty, kterou ale přerušil příchod kronikáře. Taraxat se prý chystá na Nivelu a jestli se prý chceme dozvědět něco víc, máme jít rychle s ním. Rychle jsme se obuli, oblékli a vydali se nahoru na pole, odkud už se ozýval Nivelin křik a Taraxatův řev. Seřadili jsme se na poli za Kronikářem a poslouchali hádku. Taraxat chtěl po Nivele další část sluneční stezky, protože Nivel je už jediná, která stále vlastní věc důležitou na cestě. Nivel zase temného mága

obvinila, že zbytečně zabíjel nevinné ve jménu pravdy, která nemá takovou hodnotu jako mír a pořádek.

Pak na nás upozornili Storgal s Imarim a Taraxat nám začal rozkazovat, abychom zaútočili na Nivelu. To jsme neudělali a vymínili jsme si možnost položit Taraxatovi připravené otázky. Ten na ně odpovídal úsečně a trochu nepřátelsky. V jeho hlase byl dokonce znát i náznak hysterie. Znovu se začal hádat s Nivelou a potom, co jsme na ni odmítli zaútočit a dát Taraxatovi štít a plášť, na nás poslal Storgala a Imariho. Když jsme se už dávali na ústup, tak se ozval Kronikář a celý zmatek jedním výkřikem zastavil. Pak přikázal, ať Taraxat i s pomocníky odejde, a oni kupodivu poslechli. Pak Kronikář řekl, že Nivelu nám poví víc a odešel. Nivelu nám pověděla o tom, že stráží poslední artefakt na cestě a dá nám ho, až bude čas. Když odešla, vrátili jsme se do tábora a šli spát.

2. 8.

Na ranním nástupu jsme se rozhodli vydat na rozcestí zobrazené na mapce od sluneční rady. Našli jsme tam svitek s větou: „*Prohledejte hranice svého ležení.*“ Na cestě zpátky nás ale zaskočil Storgal a dva jeho vojáci. Chtěli, abychom jim dali to, co jsme našli. Pochopitelně jsme odmítli. Začali nás zastrašovat a řekli, že večer přijde bouře a že můžeme očekávat i jejich příchod. Po návratu do tábora jsme začali prohledávat jeho hranice. Nic. Skupinka, která hledala u ohně, přiběhla celá zděšená. Že prý na ně zpoza křoví vyběhl voják. Vyslali jsme Buriho a Davídka, aby se tam došli podívat. Vrátili se s tím, že vojáka viděli utíkat směrem od ohniště.

Odpoledne bylo PPO a opět jsme prohledávali hranice tábora. Večer byl spíš odpočinkový, takže měl každý čas na sebe. Až do chvíle, kdy se ozvalo: „Večerka!“

3. 8.

Při dopoledním PPO jsme všichni napjatě očekávali, co se stane po obědě. Jaké bylo naše překvapení, když to byla hra: Detektivka, kterou vyhrála Danova skupinka. Večer nás čekalo TV Lečo. Každý oddíl si připravil příspěvek do televizních zpráv. Malé holky: počasí a reklama, Velké holky: kultura a politika, Kluci: sport. Takže o zábavu bylo skutečně postaráno. K tomu jsme se ještě všichni pobavili třeba u: Jak se staví sen, Pošty pro tebe, nebo Mentalisty. Spánek nás zastihl s úsměvem na tváři.

4. 8.

Jako každou sobotu jsme se přes den při PPO vydali na dřevo, abychom měli čím živit náš večerní táborový oheň. K tomu se dopoledne Aleš, Dominika, Majda a Naty vydali za Kronikářem, aby se zeptali, jak máme pokračovat dál. Našli ale jenom svitek. Na tom se psalo o Nivele a měsíčním kameni, který skončil v Taraxatových rukách. Další z našich dopoledních aktivit bylo prozkoumání hranic tábora. Dominikova skupinka přiběhla s tím, že na špalcích u ohně je nějaký vzkaz. Vydali jsme se tam a našli na špalcích položená dřevěná kolečka s napsanými písmeny. Když jsme obešli oheň kolem dokola, vznikla nám z písmen věta: „*Dnes v noci se opět setkáme.*“ Vrátili jsme se do tábora k PPO a očekávali návštěvu.

Asi po hodině strávené u večerního táborového ohně přišla Nivela a oznámila nám, že nás čeká další zkouška. Následovali jsme ji až nahoru na louku nad Opata. Tam jsme uviděli Smrt a okolo ní spoustu postav v černé kápi. Nivela nám vysvětlila, že to jsou nemrtví, kteří chrání v poli měsíční kámen. Naším úkolem bylo přinést ho zpět Nivele. Taky nám prozradila, že

nemrtví nevidí a že nás jenom uslyší. K tomu, abychom kámen mohli vzít, se ho musel každý z nás dotknout. Rozhodli jsme se rozdělit na několik malých skupinek a vstoupit do pole smrti postupně. Postupovali jsme pomalu a opatrně. Když jsme se všichni vrátili k Nivele už s kamenem, oznámila nám, že jsme uspěli. Dala nám náhrdelník, třetí artefakt sluneční stezky. Dále nám řekla, že až slunce jednou vysvitne a než zapadne, se na tomto místě setkáme s někým, koho bychom vůbec nečekali.

5. 8.

Po dopoledním PPO a dokonalém obědě nám vedoucí oznámili, že se bude konat Lečický filmový festival. Aby se mohl uskutečnit, rozdělili jsme se na pět skupinek a jednu vedoucovskou. Každá skupinka si vylosovala jedno téma na reklamu a jedno na scénku.

Jak včera řekla Nivela, vydali jsme se k večeru opět nad Opatu na louku. Tam na nás kupodivu čekala Smrt. Od ní jsme se dozvěděli, že zítra se bude Taraxatovo ležení nacházet za kopcem. Řekla nám, že bychom mu mohli nepozorovaně vzít čtvrtou a poslední část Sluneční stezky: Sluneční meč. Poradila nám, abychom se do Taraxatova ležení vydali pod rouškou noci. Za tyto informace po nás chtěla živou vodu, kterou jsme jí rádi předali. Během našeho rozhovoru k ní přišly dvě zbloudilé duše, se kterými poté i odešla. Vrátili jsme se do tábora, kde si každá skupinka znovu projela svoje scénky, a zanedlouho začal onen Lečický festival.

Nejlepší reklamu vyhrála Alešova skupina s reklamou na polňačku a Majdina skupinka s reklamou na baterku. Nejlepší scénku vyhrála Štefanova skupinka s opravdu originálními

nápady. Jako objev roku byl oceněn Dan Šturm se svým „Ča čaaaaa ...“. Opět jsme zažili večer plný smíchu.

6.8.

Dnešek jsme až do večera prožili celkem v klidu. Pak jsme se vydali do Taraxatova ležení pro poslední artefakt. Šla jenom část z nás, protože přšelo a mise byla nebezpečná. Vyrázili jsme a zanedlouho jsme uviděli světla v lese. Když jsme se dostali na doslech a uslyšeli Taraxatova slova, došlo nám, že jsme přišli zrovna při obřadu ožívování mrtvých. Započali jsme průzkum a hledali Meč Slunce. Průzkum potají obcházel ležení, zatímco hlavní skupina čekala na informace. Během čekání je však překvapila hlídka nemrtvých a museli se stáhnout. Mezitím průzkum zjistil pozici Meče a rozjela se akce.

Část hlavní skupiny zůstala v záloze a čekala na příležitost k útoku. Menší část se vydala k Taraxatovi, jako by se chtěla přidat na jeho stranu. Tím odlákali pozornost. Průzkum měl v nestřežený okamžik ukrást Meč. Klamná akce se trochu zvrátila, když Taraxat poslal nemrtvé zničit námi nastrčené zrádce, kteří museli utéct. Průzkumu se nicméně podařilo Sluneční meč ukrást. Když se všichni stáhli a spojili pod lesem, vrátili jsme se do tábora. Po tom, co jsme se napili teplého čaje, šli jsme spát.

7.8.

Vzbudili jsme se šťastni z toho, že už máme všechny artefakty. Na nástupu jsme si ale uvědomili, že nevíme co dál. Rozhodli jsme se jít za Kronikářem. Na místě, kde normálně přebývá, jsme našli zanechaný váček s třemi svitky. První dva už jsme znali a na třetím byl jakýsi zašifrovaný nápis. Každý znak byl

zobrazen jako čtyři čísla oddělená pomlčkou. Po chvíli zkoumání jsme zjistili, že čísla označují polohu jednotlivých písmen ve svtcích. S tímto klíčem vyšel text, z něhož jsme určili místo, kam bychom se měli vydat. Rozhodli jsme se na určené místo jít odpoledne.

Sotva jsme byli za ohništěm, cestu nám překřížila Smrt. Řekla nám, že nejsme dostatečně připraveni, ale hlavně že generál Sluneční armády, který nechal padnout vojsko v Poli smrti, je ve skutečnosti Kronikář. Poradila nám, abychom se na místo vydali po západu Slunce, s tím že Kronikáře cestou určitě potkáme.

Po setmění jsme vyrazili. Cestou jsme se opravdu střetli s Kronikářem. Ten nás zavedl k bojovníkovi, který opatroval Sluneční žezlo. Kronikář nás požádal o všechny artefakty Sluneční stezky. Řekl, že se pokusí Sluneční žezlo získat, a pokud neuspěje, máme se vrátit do tábora. Přistoupil k bojovníkovi a začal odrážet jeho útoky. Po krátkém souboji skolil bojovníka na zem. Myslel si, že zvítězil, upustil meč i štít a nechal se okouzlit Slunečním žezlem.

Bojovník využil momentu nepozornosti a Kronikáře zabil. Přišla si pro něj Smrt se slovy: „*Dlouho jsem na tebe čekala.*“ Úplně zmateni jsme se odebrali do tábora a nezbylo nám než jít spát.

8.8.

Na ranním nástupu jsme si uvědomili, že vlastně nemáme nic. Že jsme o všechno přišli a nevíme co dál. Během toho nás navštívil Salix s tím, že se Taraxat večer pokusí získat Sluneční žezlo. Za celou Sluneční radu nás požádal o pomoc, aby Taraxatův pokus nevyšel. Varoval nás, že to bude opravdu

nebezpečné a máme se na boj pečlivě připravit. Dopoledne jsme si každý vyrobili svou zbraň a trénovali na večerní bitvu. Se setměním jsme čekali příchod Sluneční rady. Přišel jenom Sluneční voják a my ho následovali.

Cestou jsme potkali celou Sluneční radu. Řekli nám o kouzlu, které z Taraxatovy armády sejme její neporazitelnost. Salix nás chránil na pravé straně kruhové obrany, Querkus z levé strany a Nivela kouzčila v zadních řadách. Už na okraji louky byl slyšet Taraxatův křik. Ukázalo se totiž, že Sluneční žezlo zmizelo. Když nás Taraxat spatřil, vyslal na nás svoji armádu. Okamžitě jsme se stáhli do kruhové obrany a začali odrážet jejich útoky. Zanedlouho se jim podařilo vytáhnout nám z kruhu Štefana. V tu chvíli začal pořádný zmatek, který ale ustal v momentě, kdy se zjevil Sluneční císař i se Slunečním žezlem. Taraxat okamžitě stáhl svou armádu. Jaké bylo naše překvapení, když se Sluneční císař ukázal být Kronikářem. Vysvětlil, že jeho smrt byla pouhou zkouškou, díky níž se na konci Stezky stal Slunečním císařem. V zápětí udělal svá první císařská rozhodnutí. Taraxatovi odebral jeho magickou hůl a radě odepřel právo volit Císaře. Pro příští věky se jím má stát každý, kdo projde Sluneční stezkou. Žezlo si umí Císaře vybrat samo, tak jak se to stalo jemu samotnému. Slunečního vojáka povýšil za jeho chrabrost na generála Sluneční armády. A nás pochválil za naši odvahu a kuráž. Každý z nás obdržel přívěsek, který v sobě skrýval moc části Sluneční stezky. Celí šťastní jsme se vrátili do tábora a s modřinami se uložili ke spánku.

9. 8.

Na ranním nástupu jsme vzpomínali na předešlý večer. Během dopoledne nám začalo docházet, že se letošní tábor chýlí ke konci. Náš smutek ale úplně zahrála odpolední paralympiáda, která nabídla spoustu zajímavých disciplín.

Například plavání v trávě nebo běh s toaletním papírem. Vítězem se staly skupiny Natálky a Kryštofa. Po paralympiádě se hrály kolíky, ve kterých soutěžily dvě skupiny. A protože hra skončila remízou, dostali jsme všichni za odměnu lízátko.

Večer jako každou středu (a bohužel ne každý pátek) byl tu pro nás Petr se svou diskotékou. Když jsme se vytancovali a padla tma, čekala nás stezka odvahy, kterou prošli opravdu jen ti odvážní.

10. 8.

Dnes je poslední celý den, který strávíme ve Velké Lečici. Dopoledne jsme strávili sbíráním dřeva a stavěním ohniště. Po těžké práci bylo třeba se pořádně vykoupat v hygieňáku. Po obědě jsme pak měli poslední možnost dodělat si zbylé bobříky. Kdo zrovna neměl co na práci, snažil se co nejvíce si předem zabalit.

Večer jsme se všichni sešli u slavnostního ohniště. Když oheň už hořel a dozpívali jsme první písně, přišel každoroční slavnostní okamžik, kdy všichni, kteří si to zasloužili, obdrželi nové stupně Lesní Moudrosti. Pak už nám nezbylo, než společně vzpomínat na to, co všechno se letos na táboře událo a kolik nového si sebou pro tento rok odnášíme.

11. 8.

Všechny nás čekal velký úkol! Sbalit nejen sebe, ale i co možná nejvíce táborového vybavení. Stany, matrace, podlahy, všechno musí pryč. Společnými silami se nám úkol podařilo splnit a tak jsme bez sebemenšího zpoždění mohli odejít na autobus domů. Před tím nás ale ještě čekal poslední nástup, kde podle tradice přšely peníze, a kde jsme se mohli

rozloučit se všemi vedoucími. Pak už nezbylo než nechat pro letošek tábor za zády.

Děkujeme všem dětem i vedoucím za krásně prožité tři týdny. Těšíme se, až se za rok opět sejdeme u dalšího táborového ohně. Ať už to bude, kde chce.